

Și oare tot n-ați înțeles...

Mihai Eminescu

Și oare tot n-ați înțeles
Cum nu mi-i lumea dragă,
Când cu nimic nu m-am ales
Din viața mea întreagă.

Când al meu suflet mistuit
De chin și de părere
A fost un trist, neconținut
Prilej pentru durere.

Când fu venit ca pe pământ
Dorința să-l alunge
Dup-un noroc atât de sfânt
Cum nu se poate-ajunge.

E un miraj de necrezut
Pe-un orizon de stepe:
De al lui farmec străbătut
Eu tot nu-l pot pricepe.

El stăpânește amorțit
Pustiile uitării
Ca și o stea din răsărit
Singurătatea mării.

Și-l rog încet, îl rog pe veci
Ca să-mi asculte plânsul,
Când ale apei valuri reci
Călătoresc spre dânsul.

Atâtea blânde rugăminți,
Atâtea calde șoaapte,
Atâtea lacrimi fierbinți
Vărsate zi și noapte.

Le-am îndreptat despre apus
Durerea să-mi alunge,
Dar el se nălță tot mai sus
Ca să nu-l pot ajunge.

Va fi în veci necunoscut,
Va fi în veci departe...
E steaua negrului trecut:

Iubirea fără de moarte,

Ce mărginește-n orizon
Și ocean și stepe
Ș-al cărui farmec monoton
Te-a învins fără a-l pricepe.

Căci a iubi fără să sper
De-a fi iubit vreodată:
E semnul vecinicei dureri
Ce cerul ți-l arată.